

[Hans Nielsen.]

heder for Beskæftigelse, finde Markeder og forskelligt andet. Jeg maa sige, at jeg betragter dette som den højeste Ros af alle, som en Oppositionsmand kan give den nuværende Regering, dette at sige, at denne Regering har været paa Færde i alle Hjørner og Kanter for at finde Muligheder for ny Beskæftigelse og for at finde Muligheder paa nye Omraader. Højtærede Medlemmer, kan man forlange mere af en Opposition end den Anerkendelse, som det ærede Medlem Hr. Clausager besørgede her i Aftes?

N. Neergaard: Den højtærede Formand har jo øjensynligt den Hensigt at bringe Finanslovbehandlingen til Ende i denne Uge, hvad jeg finder meget ros-værdigt. Behandlingen er gaaet for et Højtryk, som maaske aldrig før, og denne Omstændighed bidrager ogsaa til, at man ikke faar Lyst til at holde lange Taler. Jeg skal derfor ikke rejse nye Spørgsmaal, men skal indskrænke mig til at besvare nogle af de Bemærkninger, der er gjort til min Indledningstale.

Jeg skal da først vende mig til den højtærede Statsminister. Ministeren syntes at være særdeles forarget over, at jeg bebrejdede hans Ministerium, at det forsømt sin vigtigste parlamentariske Opgave, nemlig den at være Mægler mellem Tingene. Den højtærede Ministers Henvisning til Forhandlingsvillighed fra Regeringens Side i forrige Samling har ikke synderligt at sige i saa Henseende. Det var som bekendt Sager af væsentlig upolitisk Art, der her var Tale om; og paa saadanne Omraader er det en Selvfølge, at man forhandler sig frem. Men det Omraade, hvor Villien og Evnen til at mægle mellem Tingene virkelig skal staa sin Prøve, er jo Ministeriets Programmer af politisk Natur: Forsvarssagen, Jordreformen, den store Socialreform etc. I saa Henseende siger den højtærede Minister, at han har lært af Venstre, at man skal føre sine Anskuelser frem i Lovforslags Form, og saa skal man staa fast paa dem, og saa skal der ikke være Tale om Kompromisser og deslige. Hvis den højtærede Minister virkelig havde lært af Venstre, maatte han ogsaa se paa Venstres Praksis, de Gange Venstre fik Regeringsmagten, se paa de forskellige Venstreministeriers

Praksis, som i høj Grad gik ud paa at mægle mellem Tingene, hvilket var en vanskeligere Opgave den Gang end nu, saasom Landstinget den Gang virkelig var bygget paa privilegeret Valgret og ikke som nu paa den almindelige Valgret. Men saaledes handlede alle disse Regeringer og opfyldte derved det, som jeg kalder deres første parlamentariske Pligt. Det samme gjorde for den Sags Skyld ogsaa den radikale Regering, Ministeriet Zahle, i den største af alle politiske Sager, nemlig Forfatnings-sagen, Grundlovssagen. Dér nøjedes man ikke med at staa stejlt paa, hvad man helst vilde, man *mæglede*, og man fik *et Resultat*. Men her venter vi stadig paa, at der skal vise sig Tegn paa en virkelig Villie fra Regeringens Side til at fremskaffe Resultater ved Mægling mellem Tingene. Afrustningsforslaget fremsættes i den samme Form som før, skønt den højtærede Regering ved, at vi ikke kan forhandle paa dette Grundlag; paa dette Grundlag bliver der ingen Overenskomst. Og de Taler, som denne Sags særlige Talsmand, den højtærede Forsvarsminister, har holdt, viser, som sagt, heller ingen virkelig Mæglingvillie. Sammenkædningen af Socialreformen med den Skatteforhøjelse, som tilstræbes fra Regeringens Side paa Formueskattens og Selskabsskattens Omraade, tyder heller ikke paa megen virkelig Forhandlingsvillie. Det Lovforslag, som den højtærede Landbrugsminister har fremsat om Jordloven, giver sig jo til en vis Grad Udseende af at ville mægle og at ville gøre Indrømmelser til Oppositionen, men som det vil vise sig under den kommende Forhandling, er disse Indrømmelser mere af formel end af reel Art; af virkelig Imødekommenhed sporer vi ogsaa i dette Lovforslag saare lidt.

Det tyder heller ikke godt paa Mæglingvillien og Mæglingsevnen, naar den højtærede Statsminister i sin Tale siger: „Nu er Venstre og Konservative Mindretal, og de har ingen reel Ret til at kræve særlig Indflydelse“; eller naar den højtærede Statsminister fremstiller Landstinget som endnu hvilende paa privilegeret Valgret og siger: „Oppositionen har kun fire Stemmers Flertal, det er et saa spinkelt Grundlag, saa det kan man slet ikke regne med. Ja, har egentlig den højtærede Regering synderlig flere her, det tror jeg ikke. Alt dette